

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-30(4)/16/JK

Warszawa, 31 sierpnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/77/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Renaty Drogosz, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PPHU „DOMUS” Renata Drogosz w Pile, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 24 maja 2016 r. (nr akt sprawy: D/PI.ŻG.8361.26.2016), którą, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 700 zł (słownie: siedemset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu 25 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 4 – 12 lutego 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej również „*Wielkopolskim WIIH*”, w lokalu gastronomicznym mieszczącym się w Pile przy ul. Podchorążych 10, należącym do przedsiębiorcy Renaty Drogosz, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PPHU „DOMUS” Renata Drogosz w Pile, zwanej dalej również „*stroną*”, oceniono m.in. oznakowanie będących w ofercie handlowej wyrobów kulinarnych o łącznej wartości 234,00 zł, stwierdzając, że w przypadku:

1. kotleta drobiowego z ziemniakami i surówką, w cenie 12,50 zł/zestaw,
2. kotleta drobiowego z frytkami i surówką, w cenie 13,50 zł/zestaw,
3. kotleta schabowego z ziemniakami i surówką, w cenie 12,50 zł/zestaw,
4. kotleta schabowego z frytkami i surówką, w cenie 13,50 zł/zestaw,
5. de volay`a z ziemniakami i surówką, w cenie 12,90 zł/zestaw,
6. de volay`a z frytkami i surówką, w cenie 13,90 zł/zestaw,

7. sznycla z jajkiem, ziemniakami i surówką, w cenie 13,50 zł/zestaw,
8. kopytek, w cenie 3,90 zł/porcja,
9. sosu pieczeniowego, w cenie 0,50 zł/porcja,
10. żurku, w cenie 3,90 zł/porcja,
11. zupy ogórkowej, w cenie 3,90 zł/porcja,
12. zupy pieczarkowej z makaronem, w cenie 3,90 zł/porcja,
13. zupy pomidorowej z makaronem, w cenie 3,90 zł/porcja,
14. flaczków wołowych, w cenie 6,90 zł/porcja,
15. kapuśniaku z kiszanej kapusty, w cenie 3,90 zł/porcja,
16. naleśników z serem, w cenie 7 zł/2 szt.,
17. gulaszu drobiowego z ziemniakami i surówką, w cenie 12,90 zł/zestaw,
18. pulpetów w sosie koperkowym z ziemniakami i surówką, w cenie 12,50 zł/zestaw,
19. pieczeni z karkówki z ziemniakami i surówką, w cenie 13,90 zł/zestaw,
20. kotleta farmerskiego z ziemniakami i surówką, w cenie 13,90 zł/zestaw,
21. gołąbków w sosie pomidorowym z ziemniakami i surówką, w cenie 11,90 zł/zestaw,
22. strogonowa z indyka z ziemniakami i surówką, w cenie 13,90 zł/zestaw,
23. kotleta mielonego z ziemniakami i surówką, w cenie 11,90 zł/zestaw,

nie podano w karcie menu ani w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom, wykazu składników ww. potraw, w tym składników powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, co naruszało § 19 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania”, oraz art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”,

24. majonezu, w cenie 0,50 zł/porcja,

25. śledzi w śmietanie z ziemniakami, w cenie 12,50 zł/zestaw,

nie podano w karcie menu ani w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom, składników powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, co naruszało art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011.

Powyższe udokumentowano w Protokole kontroli z 12 lutego 2016 r. (nr akt kontroli: D/PI.ŻG.8361.26.2016).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 29 marca 2016 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Renatę Drogosz, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PPHU „DOMUS” Renata Drogosz w Pile, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu 25 ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona została również wezwana do przekazania informacji o wielkości obrotu i przychodu osiągniętego w poprzednim roku.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując jedynie informację o uzyskanym przychodzie pismem zatytułowanym „Zapisy w buforze za miesiąc: 2016-02 Bilans firmy”, które wpłynęło do organu 20 kwietnia 2016 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 24 maja 2016 r., Wielkopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Renacie Drogosz, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PPHU „DOMUS” Renata Drogosz w Pile, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3, karę pieniężną w wysokości 700 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu 25 ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Pismem z 18 czerwca 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o obniżenie wymierzonej kary do kwoty minimalnej. Strona podniosła, że stwierdzony w trakcie kontroli brak informacji o wykazie składników potraw, w tym składników alergennych, spowodowany był jej niewiedzą w tym zakresie.

Pismem z 13 lipca 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Renatę Drogosz, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PPHU „DOMUS” Renata Drogosz w Pile, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, kontaktując się telefonicznie z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 21 lipca 2016 r. Strona powtórzyła argumenty wskazane w odwołaniu, a ponadto podniosła, że obowiązek informowania o składnikach alergennych obecnych w oferowanych potrawach wszedł w życie w 2015 r., a więc, z uwagi na krótki czas jego obowiązywania, stwierdzone u niej w tym zakresie nieprawidłowości mogłyby zostać potraktowane łagodniej. Strona zauważyła, że inni przedsiębiorcy również nie uwidaczniają takich informacji. Ponadto dodała, że konsumenci są świadomi tego na co są uczuleni, więc, składając zamówienie proszą o niestosowanie pewnych składników.

Strona podniosła również, że art. 38 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1059), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, mówi, iż jeżeli kontrolowany nie wykona zaleceń pokontrolnych może zostać ukarany, natomiast ona nie miała żadnych zaleceń do wykonania, gdyż stwierdzone nieprawidłowości usunęła jeszcze w trakcie kontroli. Niezrozumiałym jest więc dla strony z jakiego powodu wymierzono jej karę, tym bardziej że inspektorzy mówili, iż poza ww. brakiem wszystko jest dobrze, nie ma żadnych zafałszowań, a badania laboratoryjne kotleta drobiowego nie wykazały nieprawidłowości.

Strona zwróciła uwagę również na niespójność w treści decyzji, gdyż wskazano w niej, że „należało zastosować środek w postaci wymierzenia minimalnej kary pieniężnej w wysokości 700 zł”, tymczasem minimalna wysokość kary to 500 zł.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom

żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku ww. produktów oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidoczniono informacji o wykazie składników, w tym alergennych, które to informacje są wymagane przez ww. przepisy. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Wielkopolski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu 25 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem jej, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej w wysokości 700 zł.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, podnosi jednak, że nie była świadoma ciężących na niej obowiązków, a stwierdzone nieprawidłowości usunęła jeszcze w trakcie trwania kontroli. Strona podkreśliła, że działalność gospodarczą prowadzi od 20 lat i zawsze dba, aby oferowane dania były wykonane ze składników wysokiej jakości, co potwierdziło badanie laboratoryjne pobranego w toku kontroli dania. Ponadto, zdaniem strony, konsument nie był wprowadzany w błąd, bowiem stosowne informacje na życzenie konsumenta przekazuje personel. Strona podniosła również, że przepis nakładający na przedsiębiorców prowadzących lokale gastronomiczne obowiązek informowania konsumentów o obecnych w daniach składnikach alergennych wszedł w życie w 2015 r., więc z uwagi na krótki czas jego obowiązywania stwierdzone u niej nieprawidłowości mogłyby zostać potraktowane łagodniej. Zdaniem strony, inni przedsiębiorcy też nie uwidaczniają

takich informacji, natomiast konsumenci są świadomi tego, na co są uczuleni i przy składaniu zamówienia zaznaczają, aby nie były stosowane pewne składniki. W opinii strony, zgodnie z art. 38 ustawy o Inspekcji Handlowej, jeżeli przedsiębiorca nie wykona zaleceń pokontrolnych może zostać ukarany, natomiast strona nie miała do wykonania żadnych zaleceń, stąd niezrozumiałym jest dla niej z jakiego powodu wymierzono jej karę.

Odnosząc się do powyższego należy w pierwszej kolejności zauważyć, że usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, nie zmienia faktu, że strona wprowadziła do obrotu artykuł rolno-spożywczy niewłaściwej jakości handlowej i nie stanowi przesłanki wyłączającej odpowiedzialność z tego tytułu. Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej podlega karze określonej w tych przepisach. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego. Zauważyć też należy, że ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań wspomnianego prawa. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisów ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od jakichkolwiek okoliczności, w tym od nieznajomości obowiązujących przepisów czy też faktu nieprzestrzegania ich przez innych przedsiębiorców. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej lub zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w każdym przypadku skutkuje wydaniem przez organ decyzji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia naruszenia interesów konsumentów – decyzji wymierzającej karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości (art. 40a ust. 1 pkt 3 lub 4) albo, w przypadku niewielkiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary (art. 40a ust. 5c), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK zauważa też, że możliwość podania informacji o wykazie składników oferowanych potraw w postaci ustnej należy rozpatrywać w kontekście art. 12 rozporządzenia 1169/2011, który wskazuje w ust. 3, że inne sposoby podawania informacji niż na etykiecie

lub opakowaniu będą możliwe po przyjęciu przez Komisję Europejską stosownych aktów delegowanych i dotyczy środków opakowanych. Ten sam art. 12 w ust. 5 stanowi, że do żywności nieopakowanej (takiej jak w niniejszej sprawie) ma zastosowanie art. 44 tego rozporządzenia. Przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 pozostawił państwom członkowskim swobodę co do przyjmowania przepisów krajowych dotyczących sposobu udostępniania danych szczegółowych o żywności nieopakowanej. Polski ustawodawca nakazał, by dane obowiązkowe były „podawane w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentowi finalnemu” (§ 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania). Przyjając w związku z tym należy, że spełnieniem ww. wymogu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), a nie, jak wywodzi to strona – ustnej. Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie, w przedmiotowej sprawie zapytania pracownika placówki, ponieważ to na sprzedawcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu. Nie zmienia tego nawet fakt, że konsumenci są świadomi tego, na co są uczuleni i proszą o niestosowanie danych składników w zamawianej potrawie, gdyż mogą znajdować się w niej składniki alergenne, których by się nie spodziewali.

Wykaz składników produktów oferowanych luzem powinien być zatem bezpośrednio dostępny dla konsumentów, niewystarczającym jest udostępnianie tego rodzaju informacji ustnie, za pośrednictwem personelu. Strona twierdzi natomiast, że w należącej do niej placówce dostęp do wykazu składników 25 partii artykułów rolno-spożywczych, w tym składników alergennych, umożliwiony był konsumentom właśnie za pośrednictwem personelu. Wykaz składników nie był zatem uwidoczniony dla konsumentów, a tym samym taki sposób oznakowania nie odpowiadał wymaganiom § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, gdyż jak wskazano wyżej, przedsiębiorca ma możliwość wyboru sposobu przekazania konsumentom obowiązkowych informacji o produktach oferowanych „luzem”, jednak pod warunkiem, że zapewni bezpośredni dostęp do miejsca, w którym te informacje się znajdują (por. np. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15; z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1652/10 i z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12). Podanie informacji przez personel w formie ustnej nie jest więc – w ocenie Prezesa UOKiK – spełnieniem wymogu § 19 ust. 1 pkt 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania.

Odnosząc się do argumentu strony dotyczącego krótkiego okresu obowiązywania przepisu, na podstawie którego w placówkach gastronomicznych muszą znajdować się

informacje o obecnych w oferowanych potrawach składnikach alergennych (§ 19 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie znakowania), Prezes UOKiK zauważa, że od czasu wejścia w życie rozporządzenia w sprawie znakowania do czasu przedmiotowej kontroli u strony minął rok, a więc miała ona wystarczająco czasu na zapoznanie się z nim. Ponadto wskazać należy, że poprzednio obowiązujące rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 774), na mocy zmiany, która weszła w życie 1 lipca 2013 r., również zobowiązywało przedsiębiorców do uwidaczniania wykazu składników produktów i dotyczyło także potraw oferowanych w placówkach gastronomicznych (§ 17 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia), natomiast ustawodawca unijny w sposób ogólny wymagał podania w oznakowaniu produktów informacji o występujących w nich składnikach alergennych (por. art. 14 rozporządzenia 178/2002). Powyższy argument strony nie może więc stanowić okoliczności łagodzącej przy miarkowaniu wysokości wymierzonej kary.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Wielkopolski WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonej kary pieniężnej, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, Wielkopolski WIIH zasadnie stwierdził, że umieszczenie niepełnych danych o produktach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ pierwszej instancji właściwie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji, naruszał interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął po uwagę, że wobec kontrolowanego nie prowadzono żadnego postępowania z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie przekazanych przez stronę informacji w tym zakresie – „Zapisy w buforze za miesiąc: 2016-02 Bilans firmy”, które wpłynęło do organu 20 kwietnia 2016 r.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – łączna wartość zakwestionowanych niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych wynosiła 234,00 zł.

Odpowiadając na wątpliwości strony związane z podstawą wymierzenia jej kary pieniężnej, Prezes UOKiK informuje, że choć podstawowym aktem prawnym określającym m.in. zadania oraz zasady postępowania organów Inspekcji Handlowej jest ustawa o Inspekcji Handlowej, to uprawnienia tych organów zawarte są również w innych ustawach, w tym w ustawie o jakości handlowej. Podstawą prawną decyzji w niniejszej sprawie jest art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, na który prawidłowo powołał się Wielkopolski WIIH. Wskazany przez stronę art. 38 ustawy o Inspekcji Handlowej odnosi się natomiast do innych stanów faktycznych, które mogą być stwierdzone w toku kontroli organów Inspekcji Handlowej, tj. wobec niewykonania przez kontrolowanego decyzji wydanej w toku kontroli albo zarządzenia pokontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie wydano rozstrzygnięć na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej, gdyż strona stwierdziła nieprawidłowości usunęła jeszcze w trakcie trwania kontroli. Jak już była mowa wyżej, nie zmienia to faktu, że strona wprowadziła do obrotu artykuły rolno-spożywcze niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie, a jak stanowi ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze niewłaściwej jakości handlowej podlega karze pieniężnej.

Odnosnie uwagi strony co do stwierdzenia organu pierwszej instancji w skarżonej decyzji, iż wymierza karę minimalną w wysokości 700 zł, gdy tymczasem kara minimalna to 500 zł, Prezes UOKiK wskazuje, że w myśl art. 107 k.p.a. decyzja administracyjna stanowi całość, w której poszczególne części, w szczególności podstawa prawna, przesłanki faktyczne, rozstrzygnięcie oraz jego uzasadnienie są nierozzerwalnie związane, wzajemnie się warunkują i uzupełniają, a więc powinny być oceniane łącznie. W ocenie Prezesa UOKiK, zaskarżona decyzja odpowiada wymogom art. 107 k.p.a., gdyż odzwierciedla ustalenia faktyczne, a rozważania organu nawiązują do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przepisów prawa. Ponadto w sentencji decyzji jednoznacznie wskazano, że stronie wymierza się karę w wysokości 700 zł. Wskazana przez stronę niespójność nie świadczy więc o wewnętrznej sprzeczności decyzji. Fakt ten wynikał z niedokładności redakcyjnej organu pierwszej instancji, mieszczącej się w pojęciu „oczywistej omyłki”. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, „oczywiste omyłki” polegają na tym, że w decyzji wyrażono coś, co jest widocznie niezgodne z myślą wyrażoną niedwuznacznie w decyzji, a

zostało wypowiedziane tylko przez przeoczenie, czy niewłaściwy dobór słowa (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 września 2012 r., sygn. II OSK 940/12). Powyższe nie ma zatem wpływu na prawidłowość zaskarżonej decyzji, zwłaszcza że wymierzona kara oscylowała w dolnej granicy kary możliwej do wymierzenia w przedmiotowym stanie faktycznym. Przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 1170 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. 25 partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 234,00 zł (tj. $5 \times 234,00$ zł).

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski